

**[H. C. Hansen.]**

„Folkestyret og dets anseelse er ikke tjent med, at der vedtages noget, som intet er værd i praksis“.

Og han sagde videre:

„Jeg skal ikke spå om de fremtidige forhandlingsmuligheder, men vi vil ikke være med til at gennemføre noget, der ikke svarer til forventningerne.“

— jeg beder undskyldt, at jeg ikke har bedt om tilladelse til at citere.

Jeg går ud fra, at den højtærede statsminister har sagt disse ting, det ville være mærkeligt andet. De findes på fremtrædende plads i „Fyns Tidende“s referat. Jeg ønsker at understrege disse linier. Jeg ønsker at understrege dem, fordi det forekommer mig, at de står dårligt til de af regeringen fremsatte forslag, og de står dårligere til den højtærede statsministers meget venlige imødekommenhed overfor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards oplæg — jeg skal senere gøre et par bemærkninger om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards betragtninger. Det forekommer mig unægtelig, at hvis det er den høje regerings hensigt at ende i retning af det, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard antydede, hvad jeg forstod der lå en stærk tilbøjelighed til i den højtærede statsministers tale, selvom jeg savnede en tilsvarende stærk tilbøjelighed i den højtærede finansministers tale, så er vi endt dér, hvor der er rimelighed i at citere den højtærede statsministers — formentlig rigtigt citerede udtalelse fra Haderslev om, at

„folkestyret og dets anseelse er ikke tjent med, at der vedtages noget, som intet er værd i praksis“.

Overfor et par af de bemærkninger, som den højtærede statsminister fremsatte, vil jeg gerne sige nogle få ord. Jeg skal fuldstændig lade de betragtninger ligge, der er anstillet over det gode ved, at den lønstigning, som man ikke får honoreret, eller rettere det dyrtidstillæg, man ikke får udbetalt, skal man ikke betale skat af. Jeg går ud fra, at det er en så almen betragtning, at vi forholdsvis hurtigt kan lade den ude af sigte. Hvis vi nemlig skal ind på alle disse skattebetragtninger, vil det føre temmelig langt ud, er jeg bange for, og jeg er også bange for, at man vil kunne anstille tilsvarende betragtninger vedrørende alle de øvrige samfundsgrupper, der her er tale om.

Derimod må jeg sige, at det overraskede mig meget, at den højtærede statsminister sagde — og jeg mener, at jeg noterede ordret, hvad den højtærede minister sagde —, at ingen tendens i nogen henseende til at ville ramme lønmodtagerne findes hos regeringen.

Der er ingen tendens i nogen henseende til at ville ramme lønmodtagerne!

Ja, men det kan den højtærede statsminister da ikke mene, det kan han da ikke sige! Hvordan er det muligt, at man kan fremsætte en sådan udtalelse? Hvor i alverden er meningen i regeringens forslag, hvis ikke meningen skulle være den, at man skal beskære forbruget og gøre det, således som forslagene er formuleret, og som forslagene var formuleret, først og fremmest ved en stærkt ensidig virkning overfor lønmodtagerne? Dels var der de halvanden portioner, som man ville skære fra januarpristallet, men vigtigere endnu var, hvad den højtærede statsminister, såvidt jeg lyttede mig til, ikke omtalte i dag, hele lønstoppet, lønstoppet, som jo i virkeligheden betyder, at den prisstigning, der løber fra den 8. januar, da januarpristallet er opgjort, og lige til den 31. marts 1952, ikke skal kunne finde nogen dækning gennem dyrtidstillægsreguleringen for lønmodtagernes vedkommende. Når dette er tilfældet — og det er jo tilfældet —, og når hensigten er at beskære forbruget hos befolkningen, kan jeg virkelig ikke se, at man fra en så høj plads, som den højtærede statsminister beklæder, kan sige, at der er ingen tendens i nogen henseende til at ville ramme lønmodtagerne.

Der breder sig, sagde den højtærede statsminister, en ængstelse over pristallet i vide kredse. Nej, der breder sig en ængstelse over prisstigningerne i vide kredse. Det kan godt være, at de danske husholdningsforeninger — jeg ved ikke, hvem det er — har vedtaget en eller anden resolution. Vigtigere for mig, og jeg går ud fra, også for regeringen, må være: Hvad siger tjenestemandorganisationerne, og hvad siger arbejderorganisationerne, hvad siger den lille million mennesker herhjemme, hvis indkomster påvirkes af prisstigninger og af pristalsreguleringen? Det må vel i den sammenhæng være betydeligt mere afgørende.

Den højtærede finansminister indledte med at gøre nogle bemærkninger om anledningen til, at han ikke havde omtalt de førte forhandlinger. Det kan være udmærket, at vi ikke skal drøfte fortiden. Jeg er ikke tilbøjelig til at give den højtærede finansminister ret i, at det, der ligger for, naturligvis altid må have størst interesse, nemlig de forhandlinger, der nu skal foregå, men de forhandlinger, der har været ført, har deres betydelige interesse alligevel. Det fandt jeg også udtrykt i det ærede medlem hr. Elgaards tale, som i høj grad beskæftigede sig med disse forhandlinger, og hvis den højtærede finansminister ikke tror på det, be-